

Δράμας Παύλος: "Η Μακεδονία δεν είναι μαχαλάς, είναι το θεμέλιο του παγκόσμιου πολιτισμού"

Σε μια έντονα συγκινησιακή ομιλία ο Μητροπολίτης Δράμας Παύλος κατά τη διάρκεια του μνημοσύνου στην Καστοριά για τον Παύλο Μελά και τους Μακεδονομάχους αναφέρθηκε στην ιστορία της Μακεδονίας στέλνοντας ξεκάθαρα μηνύματα τόσο στους γείτονες όσο και στο εσωτερικό της Ελλάδας για το μεγάλο εθνικό αυτό θέμα.

Αναλυτικά ο λόγος του Σεβασμιωτάτου...

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμε,
Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Ιεράρχαι,
Σεβασμιώτατοι, τίμιον πρεσβυτέριον, ευλαβέστατοι διάκονοι,
Εντιμώτατοι πολιτικά και στρατιωτικάί αρχαί,
Αγαπητοί μου αδελφοί.

Ιερή υποχρέωση της Εκκλησίας είναι η τέλεση μνημοσύνων για τους πεσόντες στους αγώνες του Έθνους.

Η Ιερά Σύνοδος της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Ελλάδος συνεχίζοντας την παράδοση αυτή βρίσκεται σήμερα στη βυζαντινή πόλη της Καστοριάς, όπου κάθε δρόμος με το γραφικό του εκκλησάκι, κομψό και τοιχογραφημένο, είναι τρανή απόδειξη της ευσέβειας των κατοίκων της και αδιάψευστο τεκμήριο της συνεχούς και ακατάλυτης ελληνικότητας του ακριτικού αυτού τμήματος της πατρίδας μας.

Προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καστορίας κ. Σεραφείμ εκφράζω την ευχαριστία της Ιεράς Συνόδου για την άρτια διοργάνωση του μνημοσύνου, την αβραμιαία φιλοξενία και τον δίκαιο έπαινό της για την επί μία εικοσαετία τίμια και ευσυνείδητη ποιμαντορία του στην ιστορική και ακριτική αυτή επαρχία. Φρυκτωρεί πάνω στις αδαμάντινες επάλξεις της πίστεως και της πατρίδος έχοντας την τιμή να είναι φύλακας του τάφου του Παύλου Μελά και των ιερών εκείνων καθιδρυμάτων της Εκκλησίας όπου τελεσιουργήθηκαν τα της διασώσεως του Ελληνισμού μυστήρια, ως άξιος διάδοχος όχι μόνον του θρόνου, αλλά και του τρόπου των μακαρίων προκατόχων του.

Όταν ο από την Κερασούντα του Πόντου Μητροπολίτης Κορυτσάς Φώτιος στις 9 Σεπτεμβρίου 1906 με το τίμιο αίμα του καθαγίασε, ως πρώτο θύμα, τη χορεία των ιεραρχών εκείνων που έπεσαν στη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα (1903-1908) – αφού την εποχή εκείνη η Κορυτσά υπαγότανε στο βιλαέτι του Μοναστηρίου, στον Μακεδονικό δηλαδή χώρο – συγκινώντας ολόκληρο τον Ελληνισμό, ελεύθερο και δούλο, δεν έμεινε πόλη ή χωριό που να μην τέλεσε μνημόσυνο «υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του», σύμφωνα με απόφαση της Ιεράς Συνόδου, που όριζε στις 24-9-1906 να τελεσθούν μνημόσυνα «ιερουργούντων των πανιερωτάτων κατά τόπους αρχιεπισκόπων και επισκόπων» με πρώτη την ίδια, η οποία επιβλητικό τέλεσε μνημόσυνο στον Μητροπολιτικό ναό των Αθηνών, παρουσία των πολιτικών και στρατιωτικών αρχών για τον Εθνομάρτυρα που είχε πεί : «Δι' αυτό θέλω να υπάγω εις την Μακεδονίαν, διά να δράσω έστω και με θυσίαν της ζωής μου, διότι εβαρύνθην πλέον να γράφω εις τα πρακτικά της Ιεράς Συνόδου τα δεινοπαθήματα των αδελφών μας. Αν σκοτωθώ μίαν φοράν, θα σκοτωθώ εν Μακεδονία, ενώ εδώ εις τα Πατριαρχεία η ψυχή μου καθ' εκάστην σχεδόν σφαγιάζεται υπό των δεινοπαθημάτων των σφαγών των εν Μακεδονία αδελφών μας». Μακαριώτατε, και στην έδρα της παλαιάς σας Μητροπόλεως, την Λιβαδειά, ο προκατόχός σας Ιερώνυμος και αυτός τέλεσε το μνημόσυνο με όλο τον κλήρο της πόλεως, με τη συμμετοχή των αρχών και πλήθος λαού.

Ο Μακεδονικός Αγώνας υπήρξε η θρυλική εποποιία του νεότερου ελληνισμού, μία από τις λαμπρότερες σελίδες της ιστορίας μας, χάρη στην οποία σώθηκε η Μακεδονία από τις αρπακτικές διαθέσεις των γειτόνων μας και πάντοτε οφείλουμε να απονέμουμε τον δίκαιο έπαινο και την προσήκουσα τιμή στους μάρτυρες και ήρωες που θυσίασαν τη ζωή τους για την επιτυχία του αγώνα εκείνου. Σύμφωνα με τον Θουκυδίδη: «Δίκαιον γαρ αυτοίς και πρέπον δε άμα εν τω τοιούδε την τιμήν ταύτην της μνήμης δίδοσθαι». Δηλαδή «είναι δίκαιο, αλλά συγχρόνως και πρέπον σε μία τέτοια περίσταση σαν τη σημερινή (κατά την οποία εγκωμιάζουμε τους νεκρούς μας), να τους απονέμεται η τιμή αυτή της ανάμνησης». (Θουκυδίδου Ξυγγραφή, τ.1ος, εκδ. Δημητράτου, Αθήναι 1939, σ. 287).

Γι' αυτό ήλθαμε σήμερα στην Καστοριά, ταπεινοί προσκυνητές του Αποστόλου της Μακεδονικής ελευθερίας, του Παύλου Μελά. Ο λόφος αυτός της Καστορίας με το ναό των Ταξιαρχών, όπου αναπαύεται ο πρώτος Ταξίαρχος της Μακεδονικής φάλαγγας, είναι Πανελλήνιο προσκύνημα. Λυγίζουν τα γόνατα μπροστά στην απέριττη κρύπτη των οστέων του πρώτου αρχοντόπουλου της Αθήνας, που άφησε σύζυγο, παιδιά, πλούτη και αξιώματα, και ήλθε και θυσιάστηκε για τα ιδανικά του Γένους.

Ταπεινός ο τάφος που δέχθηκε το μαρτυρικό σώμα του ευγενεστέρου τέκνου της νεότερης Ελλάδας, στον οποίο το κατέθεσαν ευλαβικά ο θρυλικός Δεσπότης της Καστορίας Γερμανός Καραβαγγέλης με τον πρωτοσύγκελλό του Πλάτωνα, που έλαβε και αυτός το στεφάνι του Εθνομάρτυρα στις 8 Σεπτεμβρίου του 1921, απαγχονισθείς μαζί με τους προκρίτους του Πόντου στην Αμάσεια.

Τον έθαψαν όρθρου βαθέος, κρυφά, χωρίς τη συνοδεία των παλληκαριών του. Η Εθνική όμως ψυχή απ' άκρου σ' άκρον της Ελλάδας και όπου γης υπήρχε Έλληνας πατριώτης, έχυσε το θερμότερο δάκρυ και δεν έμεινε μέγαρο και καλύβα που να μην είχε εθνικό προσκυνητάρι την εικόνα του καπετάν Ζέζα με τον Μακεδονικό ντουλαμά. Από αυτό το δάκρυ εμπνεύστηκε ο Κωστής Παλαμάς, και το έκανε ύμνο στον αντρειωμένο:

«Σε κλαίει ο λαός. Πάντα
χλωρό να σείεται το χορτάρι.
Στον τόπο, που σε πλάγιασε
το βόλι ω παλληκάρι».

Αλλά και η μακεδονική μούσα έκλαψε τον λεοντόκαρδο αρχηγό :

«Βαρεία βουίζουν τα βουνά και οι κάμποι ανταριάζουν,
το Βίτσι και η Καστοριά κλαίγουν κι' αναστενάζουν.
Γλυκιά πατρίδα, σκόρπιζε λουλούδια στο παιδί σου,
την λεβεντιά του πένθησε και μεσ' στα μαύρα ντύσου».

Και η προτομή του πίσω από το ιερό μαρτυρεί ότι η Μακεδονία δέχθηκε στα σπλάχνα της το σώμα ενός αγνότατου ήρωα και από τον τάφο του προήλθε η αφύπνιση και η ζωή του ελληνισμού. Το πρόσωπό του θα καθρεπτίζεται αιώνια στα νερά της λίμνης αγναντεύοντας τα αγαπητά λημέρια των Μακεδονομάχων ανταρτών.

Ω πανέμορφη πόλη της Καστοριάς, ας φουσκώνουν τα στήθη σου από περηφάνεια. Όπως η Τρίπολη έχει εθνικό κειμήλιο τα λείψανα του Κολοκοτρώνη, η Ρούμελη τον τάφο του Καραϊσκάκη, η Δυτική Ελλάδα την τέφρα του Βύρωνα, έχεις κι εσύ τον τάφο και τα λείψανα του Παύλου Μελά. Κεφάλαιο εθνικό, ακατάλυτο και διδασκαλείο της ελληνικής νεότητας.

Ο Μελάς και όλοι οι αγωνιστές του Μακεδονικού Αγώνα μας δώρισαν την ελευθερία. Αυτοί μας έδωσαν το δικαίωμα να περπατάμε με το κεφάλι ψηλά σ' ανατολή και δύση.

Αυτοί ανάγκασαν φίλους και εχθρούς ν' αποκαλύπτονται, όταν περνούν οι Έλληνες. Ορισμένοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι η λογική απαιτεί να είμαστε ενδοτικοί στην ληστρική πνευματική έφοδο των ισχυρών ενάντια στην ελληνική κληρονομιά, την ταυτότητά μας, την ιστορία. Ο λαός μας απέδειξε ότι τη λογική αυτή την απεχθάνεται.

Έχει την λογική του Λεωνίδα και των Σπαρτιατών του στις Θερμοπύλες. Την λογική του Παπαφλέσσα και των παλληκαριών του στο Μανιάκι. Την λογική της εποποιίας του 1940, των οχυρών και της Εθνικής Αντίστασης.

Επειδή πολλοί κατά τις μέρες μας προσπαθούν να βρούν συμμάχους και επιστηρικτές των επιλογών τους, χρησιμοποιούν κατά το δοκούν την Μητέρα Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, στο οποίο οφείλεται η διάσωση της Μακεδονίας μας με την πολιτική που εφάρμοσε ο μεγάλος Πατριάρχης Ιωακείμ Γ' κατά τη δεύτερη Πατριαρχία του (1901-1912).

Πρέπει εδώ να πούμε ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος το 2004 με αφορμή το επετειακό συνέδριο που πραγματοποίησε η Μητρόπολη Καστοριάς για τα εκατό χρόνια από το θάνατο του Παύλου Μελά, με Πατριαρχικό ευχετικό και συγχαρητήριο γράμμα προς τον Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Καστοριάς κ. Σεραφείμ έγραψε μεταξύ άλλων τα εξής: «Οι άχρι τότε σύμπνοες αδελφοί εν Χριστώ ήγειραν φονικάς χείρας κατά αθώων ομοπίστων, προξενήσαντες μεγίστην και πολυχρόνιον ταραχήν εις τον ευαίσθητον και εύφλεκτον χώρον της πνευματικής επιρροής του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ευρεθέντος προ δυσκολωτάτων καταστάσεων και αναγκασθέντος να λάβη προστατευτικά μέτρα υπέρ διασώσεως του παραμένοντος και διαρκώς

κινδυνεύοντος πιστού ποιμνίου εις τας ρηθείσας περιοχάς.

Διά της αποστολής εις αυτάς γενναιοψύχων και ικανοτάτων Αρχιερέων, προσεπάθησε να εμπύχωση τα λιποψυχούντα τέκνα αυτού και να διαφύλαξη ταύτα εκ του σωματικού θανάτου και του ψυχικού κινδύνου του σχίσματος.

Εις την προσπάθειαν δε ταύτην μεγάλως συνέδραμον και φιλογενείς άνδρες εκ της ελευθέρας Πατρίδος, εν εθελοντική αυτοθυσία πορευθέντες και δραστηριοποιηθέντες εις τας κινδυνευούσας περιοχάς, θέντες την ζωήν αυτών εν διαρκεί κινδύνω υπέρ των ομαιμόνων και ομοπίστων αδελφών.

Μεταξύ των γενναίων τούτων μορφών πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει ο ηρωικός και ευγενέστατος αξιωματικός Παύλος Μελάς, ανήρ πλήρης πίστεως και αγάπης προς τον Χριστόν και την Πατρίδα, όστις αρνησάμενος πάσαν κοσμικήν ευημερίαν και οικογενειακήν θαλπωρήν, εθυσιάσθη προ εκατονταετίας αγωνιζόμενος εν Μακεδονία υπέρ βωμών και εστιών, γενόμενος και παραμείνας ούτω θρύλος εις τας συνειδήσεις και τα στόματα των συνελλήνων, μεγάλως εντυπωσιασθέντων εκ της ηρωικής αυτού θυσίας.

Όθεν, άριστα επράξετε, Ιερώτατε και τιμιώτατε αδελφέ, και εν συνεργασία και μετά των άλλων εκείσε Εντίμων Άρχών ητοιμάσατε εορτίους εκδηλώσεις μνήμης του αιιδίμου τούτου τέκνου της Εκκλησίας και της Πατρίδος, προς φρονηματισμόν των συγχρόνων ομογενών, πρεσβυτέρων και νεωτέρων.

Συγχαίροντες εκ καρδίας διά την πρωτοβουλίαν των εορτασμων πάντας τους σχόντας την ευθύνην της οργανώσεως, προτρεπόμεθα άπαντας πατρικώς και δη τους νεοσσούς της Εκκλησίας, όπως φρονηματίζονται εκ του ηρωικού προσώπου του Παύλου Μελά, πληρούμενοι θυσιαστικής αφοσιώσεως εις τε την Πατρίδα και εις την Εκκλησίαν, ειρηνεύοντες εν αγάπη, αλλά και μηδόλως διαπραγματευόμενοι και παραβλέποντες τα αδιαπραγμάτευτα, υπέρ ων τοσούτοι ποταμοί προγονικών αιμάτων εχύθησαν, και επότισαν και ηύξησαν το δένδρον της συγχρόνου ελευθερίας».

Αλλά και πρόσφατα, στις 10 Φεβρουαρίου, μετά τον εσπερινό στον πάνσεπτο πατριαρχικό ναό του αγίου Γεωργίου απευθυνόμενος στους από την Μακεδονία προσκυνητές είπε: «Γνωρίζετε εσείς οι Μακεδόνες τι έχει προσφέρει αυτή η μαρτυρική Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως σε εσάς, στον τόπο σας, για να παραμείνει ελληνικός. Από εδώ σας απεστάλησαν ο Γρεβενών Αιμιλιανός Λαζαρίδης, ο Δράμας Χρυσόστομος Καλαφάτης, ο Καστορίας Γερμανός Καραβαγγέλης, ο Κορυτσάς Φώτιος και όλοι αυτοί οι ήρωες Ιεράρχες, οι οποίοι πρωτοστάτησαν στον Μακεδονικό αγώνα και υποστήριξαν, προτάσσοντας τα στήθη τους, το Γένος μας και την Πίστη μας.

Από τη μία ήταν οι Εξαρχικοί και από την άλλη ήταν οι Πατριαρχικοί, οι οποίοι με κατεύθυνση και οδηγίες από το κλεινόν Φανάριον, το άσημον κατά κόσμον, διεξήγαγον ένα ηρωικόν αγώνα. Και το ξέρω ότι εσείς είσατε πάντοτε ευγνώμονες προς το Οικουμενικόν μας Πατριαρχείον». Γι' αυτό ας μην εμπλέκουμε στην ελλαδική μιζέρια τον ιερό αυτό θεσμό. Το έχει πληρώσει πολύ ακριβά αυτό.

Εμείς ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί και πιστά της Εκκλησίας τέκνα ακολουθούμε την Ευαγγελική εντολή που λέει: « ... αγαπάτε τους εχθρούς υμών ... » (Μτθ. 5,44) και ενστερνιζόμαστε τον όρο της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, που συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη το 1872, που λέγει: «Αποκηρύττομεν κατακρίνοντας και καταδικάζοντας τον φυλετισμόν, τουτέστι τας φυλετικές διακρίσεις και τας εθνικάς έρεις και ζήλους και διχοστασίας εν τη του Χριστού Εκκλησία, ως αντικείμενον τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και τοις ιεροίς κανόσι των μακαρίων Πατέρων ημών, «οι και την αγίαν Εκκλησίαν υπερείδουσι, και όλην την χριστιανικήν πολιτείαν διακοσμούντες προς θείαν οδηγούσιν ευσέβειαν».

Σαφέστατα μέσα στον όρο της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου καταδικάζονται προφητικά ο φασισμός

και ο ναζισμός που έχουν ως ρίζα τον εθνοφυλετισμό.

Γι' αυτό και η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος τόνισε την προσήλωσή της στους ιερούς κανόνες και ότι δεν δύναται ν' αναγνωρίσει την Φραγκεσταινικού τύπου Εκκλησία των Σκοπίων ως Μακεδονική, διότι είναι προϊόν πνευματικής τερατογενέσεως.

Στην εκκλησιαστική πτυχή του Μακεδονικού έχουμε δύο παράδοξα:

1) Όπως η Βουλγαρική Εξαρχία δημιουργήθηκε πριν από οποιαδήποτε ύπαρξη επίσημης κρατικής οντότητας, έτσι και αυτή δημιουργήθηκε μέσα στην Γιουγκοσλαβία ως εφελτήριο για τα επιδιωκόμενα. Το παράδειγμα υπήρχε, γι' αυτό και τώρα έσπευσαν να ζητήσουν χείρα βοηθείας από τους πρώτους,

και 2) Όπως η Εξαρχία ιδρύθηκε με αυτοκρατορικό φερμάνι (1870) αλλοθρήσκου ηγεμόνα, έτσι και η «ψευδομακεδονική» Εκκλησία ιδρύθηκε με απόφαση του άθεου σατραπίσκου της Γιουγκοσλαβίας Τίτο.

Οι Έλληνες αγαπάμε όλους τους λαούς, και ειδικά τους γειτονικούς, και το έχουμε αποδείξει. Θέλουμε ο λαός των Σκοπίων να στηρίξει την κρατική του ύπαρξη σε θεμέλια στερεά, να αναπτυχθεί με αξιοπρέπεια και να μην παρουσιάζει η πρωτεύουσά του εικόνα Disneyland.

Το ελληνικό Έθνος πιστεύει σταθερά στα δικά του. Δεν εποφθαλμιά κανενός το δίκαιο, αλλά και δεν ανέχεται άλλοι να καταπατούν το δικό του.

Η μοίρα της Ελλάδας είναι να θυσιάζεται, να καταστρέφεται χάριν των ιερών και οσίων, να αυτοκτονεί χάριν των φίλων και συμμάχων της, και εν τέλει να εγκαταλείπεται από αυτούς χάριν ποταμών σκοπών και ιδιοτελών συμφερόντων. Αυτοί οι μεγάλοι, οι δυνατοί της γης, χάριν των οποίων θυσιάστηκε ο ελληνικός λαός επανειλημμένα, είναι οι στραγγαλιστά των δικαίων του.

Εάν αυτοί οι έμποροι των Εθνών δεν είχαν τα ανόσια συμφέροντά τους, δεν θα πίεζαν τόσο πολύ με κυνισμό, που τον προκαλεί η ιστορική αμάθεια και η προκρούστεια λογική, να γίνει η ονοματοδοσία όπως – όπως, δηλαδή η μεγαλύτερη πλαστογραφία της ιστορίας στα Βαλκάνια.

Η ιστορία έχει δείξει ότι ειρήνη στα Βαλκάνια σημαίνει σταθερότητα και ειρήνη στην Ευρώπη.

Τα συμφέροντα των εταίρων μας δεν υπηρετούνται με το στραγγαλισμό της ιστορικής αλήθειας. Ένας έντιμος Έλληνας με βαθειά πολιτική παιδεία και όραμα για την Ελλάδα, τα Βαλκάνια και την Ευρώπη τονίζει: «Δεν χρειάζεται να παραχαραχθεί η ιστορία της ίδιας της Ευρώπης, να φθάσουμε σε πολέμους, για να πωλούνται στα Σκόπια τα ιταλικά σπαγγέτι, τα γαλλικά τυριά, τα γερμανικά βιούστελ και τα αμερικανικά Μάρλμπορο και η κόκα – κόλα. Αυτά εξ άλλου δεν αποτέλεσαν ποτέ τις κινητήριες δυνάμεις της ανθρώπινης ιστορίας προς τα εμπρός».

Το Μακεδονικό έχει οικουμενική διάσταση. Δεν πρόκειται εδώ για την ονοματοδοσία ενός μαχαλά. Να τον πούμε Άνω ή Κάτω. Η Μακεδονία δεν είναι μαχαλάς, είναι το θεμέλιο του παγκόσμιου πολιτισμού, είναι η οικουμένη. Η Ελλάδα, η ελληνική επιστήμη και η ελληνική πολιτική οφείλουν να υπερασπιστούν την ιστορία την δική μας, αλλά και όλων των λαών.

Κράτη που στήθηκαν μέσα από την παραχάραξη της ιστορίας είναι φορείς βίας και παρακμής, και δεν έχουν διάρκεια. Κράτος με το όνομα Μακεδονία, θεμελιωμένο στην παραχάραξη θα είναι εκβιάσιμο από τους προστάτες του. Η ηγεσία του δοτή και εξαρτώμενη, και ο λαός του δούλος στο σύγχρονο νεοφεουδαλισμό των ισχυρών.

Όσοι θεωρούν ότι είναι Μακεδόνες, σημαίνει ότι είναι μέρος ενός ιστορικομαρτυρικού τμήματος του Ελληνισμού, του Μακεδονικού, που διά του Μεγάλου Αλεξάνδρου ένωσε το Ελληνικό Έθνος και κατέστησε τον ελληνικό πολιτισμό παγκόσμιο.

Για δείτε την μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης στην Αλεξάνδρεια από τον Πτολεμαίο και τους εβδομήκοντα. Αν η Σκοπιανή πλαστογράφηση ισχύει, γιατί δεν χρησιμοποίησαν τη διάλεκτο που θέλουν να επιβάλλουν ως μακεδονική γλώσσα; Γι' αυτό τα σαθρά, χωρίς έρεισμα στην ιστορία, επιχειρήματα αποτελούν ύβρη προς ένα λαό που τόσα προσέφερε στα Βαλκάνια και την οικουμένη, και παρά τα όσα έπαθε, έχει διαθέσεις ειρήνης και αδελφοσύνης και προς τους εχθρούς του ακόμη.

Σήμερα, για να αποβεί επωφελής η εδώ παρουσία μας, θα πρέπει να αντλήσουμε τα ανάλογα διδάγματα από τη θυσία του Παύλου Μελά αλλά και όλων των αγωνιστών του Μακεδονικού Αγώνα τους οποίους στο πρόσωπό του τιμάμε, και κυρίως των απλών χωρικών μακεδόνων, των οποίων τον ηρωισμό, την αυτοθυσία και αγωνιστικότητα θαύμασε ο Παύλος Μελάς.

Σύμφωνα με τον Ίωνα Δραγούμη, «ο θάνατός του είναι η ζωή στους κουρασμένους από τη μετριότητα του κόσμου. Ο θάνατός του ανασταίνει τους κοιμισμένους, δυναμώνει τους αδυνάτους, δροσίζει τους διψασμένους, ο θάνατος του Νέου, ο θάνατος του Ωραίου, ο θάνατος του Ανδρείου».

Ας πάρουμε δύναμη, λοιπόν, και ας σταθούμε όρθιοι με εθνική αξιοπρέπεια απέναντι στους εμπόρους των εθνών. Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί γνωρίζουμε ότι: «Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών επικαλεσόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν, ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν». (Ψλμ. 19).

Αδελφοί μου, η γραφίδα μου είναι αδύναμη, ο λόγος μου πενιχρός' γι' αυτό θα κλείσω την ομιλία μου με ένα δυνατό κείμενο που το άκουσε στις 8-4-1959 η νηπιαγωγός Σοφία Δήμκου, το κατέγραψε και το κάρφωσε στο χαγιάτι του σπιτιού που ξεψύχησε το παλληκάρι: «Ο Παύλος Μελάς δεν είναι οποιοσδήποτε από την μεγάλη στρατιά των ηρώων μας. Είναι ο εκλεκτός, ο Έλληνας, ο άνθρωπος.

Πάρε θάρρος από το φτωχό προσκυνητάρι αυτό και μιμήσου τις πράξεις του. Εγώ που τον στεφάνωσα την τελευταία στιγμή με το αμαράντινο στεφάνι της αθανασίας και τον γνώρισα στην κάθε εκδήλωση της ζωής του, σε προτρέπω Ο Παύλος Μελάς ας κατοικεί πάντα στην ψυχή σου, όπως κατοικεί στην σκέψη μου: Ποιος είμαι εγώ ; Μα ... Η ΔΟΞΑ».

Πηγή: [Βήμα Ορθοδοξίας](#)